

OD AUTORKY BESTSELLEROV *MANŽELOVO TAJOMSTVO,*
VELKÉ MALÉ KLAMSTVÁ, KTO JE BEZ VINY

DEVÄT NEZNÁMYCH

LIANE MORIARTYOVÁ

IKAR

LIANE MORIARTYOVÁ

**DEVÄT
NEZNÁMYCH**

Preložila Tamara Chovanová

IKAR

Liane Moriarty
NINE PERFECT STRANGERS

Copyright © 2018 by Liane Moriarty
Translation © 2019 by Tamara Chovanová
Poetry translation © 2019 by Jana Kantorová-Báliková
Jacket design © 2019 by Emil Křížka
Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6959-0

S láskou venujem Kati a ockovi

*Máš pocit, že si súženie.
V skutočnosti si liek.
Máš pocit, že si zámka na dverách,
no si kľúč, ktorý ich otvára.*

Rúmi

*Vo chvíli, keď som pochopil
zmysel života, zmenili ho.*

George Carlin

Kapitola 1

JAO

„Nič mi nie je,“ povedala žena. „Celkom nič.“

Jaovi sa to nezdalo.

Prvý deň pracoval ako zdravotník. Bol nováčik a toto bol jeho tretí výjazd. Jao nebol nervózny, ale pekne sa sústredil, nezniesol pomyslenie, že by urobil čo len drobnú chybičku. Keď ako malý chlapec urobil niečo zle, neutíšiteľne plakal a stále, aj dnes mu zvieralo žalúdok pri predstave, že sa dopustí omylu.

Žene stekala po tvári kvapka potu a na mejkape nechávala sli-mačiu stopu. Jao nechápal, prečo si ženy maľujú tvár naoranžovo, ale na tom teraz nezáležalo.

„Nič mi nie je. Možno mám len dvadsaťštyrihodinový vírus,“ povedala žena s náznakom východoeurópskeho prízvuku.

„Zisti všetko o svojom pacientovi a jeho prostredí,“ radil mu jeho nadriadený Finn. „Cít sa ako tajný agent, ktorý hľadá diagnostické záchytné body.“

Jao videl obéznu ženu v strednom veku s nápadnými ružovými tieňmi pod výraznými modrozelenými očami, riedke hnedé vlasy mala vzadu stiahnuté do smutného uzla. Prerývane dýchala, ble-dá, spotená. Silná fajčiarka, usúdil podľa zápachu. Sedela na ko-ženej stoličke s vysokou opierkou pri obrovskom stole. Zrejme veľké zviera, keby to mal posúdiť podľa veľkosti prepychovej ro-hovej kancelárie na sedemnástom poschodí s vysokými oknami

s výhľadom na prístav. Budova opery stála tak blízko, že bolo vidieť krémové a biele šikmo ukladané kosoštvorcové obkladačky.

Žena držala ruku na myši. Prechádzala maily na obrovskom monitore počítača, akoby ju dvaja záchranári, ktorí ju prezerali, len otravovali ako opravári, ktorí jej prišli opraviť power point. Tmavomodrý pracovný kostým akoby považovala za trest, sako na pleciach úzko napäté, iste nie pohodlné.

Jao chytil žene voľnú ruku a priložil jej na prst oximeter. Na predlakti si všimol lesklú červenkastú pokožku. Má nábeh na cukrovku?

„Užívate nejaké lieky, Maša?“ spýtal sa Finn. Vždy sa s pacientmi rozprával uvoľnene, akoby s pivom v ruke konverzovali na grilovačke.

Jao si všimol, že Finn vždy oslovuje pacientov krstným menom, no on sa ostýchal rozprávať s nimi ako so starými priateľmi, ale ak to pacientom pomôže, naučí sa to, prekoná aj ostýchavosť.

„Neužívam nijaké lieky,“ Maša uprene hľadela na počítač. Na čosi rázne klikla, potom odvrátila pohľad od monitora a znova pozrela na Finna. Oči akoby si požičala od krásnej ženy. Usúdil, že má farebné kontaktné šošovky. „Som zdravá. Mrzí ma, že so mnou strácate čas. Určite som nevolala sanitku.“

„Sanitku som zavolala ja,“ vyhlásila pekná tmavovlasá mladá žena v ihličkách a vo vypasovanej károvannej sukni s kosoštvorcovým vzorom ako na budove opery. Tá sukňa jej sedela perfektne, ale teraz to nebolo dôležité, aj keď bola súčasťou prostredia, ktoré si mal Jao všímať. Dievča si obhrýzalo necht na malíčku. „Som jej osobná asistentka. Viete, ona... ehm...“ Stíšila hlas, akoby išla odhaliť čosi hanebné. „V tvári smrteľne zbelela a potom spadla zo stoličky.“

„Nespadla som zo stoličky,“ odsekla Maša.

„Tak teda skĺzla,“ opravilo sa dievča.

„Len sa mi na chvíľu zakrútila hlava,“ povedala Maša Finnovi. „A hneď som sa vrátila k svojej práci. Mohli by sme to skrátit? S radosťou vám zaplatím náklady alebo sadzbu, či čo si účtujete

za služby. Samozrejme, mám dobrú zdravotnú poisťku. Len momentálne na toto nemám čas.“ Znova upriamila pozornosť na asistentku. „Nemám o jedenástej stretnutie s Ryanom?“

„Zrušila som ho.“

„Počul som svoje meno?“ ozval sa odo dverí muž. „Čo sa tu deje?“ Muž v tesnej fialovej košeli pyšne vkročil dnu s kopou žltohnedých spisov. Hovoril so snobským britským prízvukom, akoby bol členom kráľovskej rodiny.

„Nič,“ odsekla Maša, „sadni si.“

„Maša momentálne očividne nie je k dispozícii!“ vyhlásila úbohá osobná asistentka.

Jao s ňou sympatizoval. Nepáčilo sa mu, keď ľudia brali zdravie na ľahkú váhu, zdalo sa mu, že jeho profesia si zaslúži väčšiu úctu. Okrem toho neznášal mužov s ježatými vlasmi so snobským prízvukom, oblečených vo fialovej košeli o číslo menšej, aby ukázali prehnane vypracované tehličky na bruchu.

„Nie, nie, sadni si, Ryan! Nepotrvať to dlho. Je mi dobre.“ Maša naňho netrpezlivo kývla.

„Môžem vám odmerať tlak, ehm, Maša... prosím vás?“ požiadal ju Jao odvážne, iba zamrmlal jej meno a navliekol jej na rameno manžetu.

„Najprv si vyzlečme to sako,“ navrhol Finn pobavene. „Ste zaprepáždená žena, Maša.“

„Fakt potrebujem jej podpis na týchto lajstrách,“ ticho povedal mladík osobnej asistentke.

Fakt potrebujem okamžite zmerať vitálne znaky tvojej šéfky, ty kurevník, pomyslel si Jao.

Finn pomohol Maši vyzliecť sako, spôsobne ho prehodil cez operadlo na stoličke.

„Tak ukáž tie papiere, Ryan.“ Maša si napravila gombíky na krémovej hodvábnej blúzke.

„Potrebujem podpis na prvých dvoch stranách.“ Mladík jej podal spis.

„To nemyslíš vážne!“ Osobná asistentka neveriacky zdvihla ruky.
 „Kamarát, musíte prísť inokedy,“ vyhlásil Finn ostro, už nehovoril ako na grilovačke.

Chlapík ustúpil, ale Maša naňho luskla prstami, aby jej podal spis, a on okamžite priskočil a odovzdal jej ho. Očividne sa Maše bál väčšmi ako Finna, čo bolo pozoruhodné, lebo Finn bol statný, silný chlap.

„Toto potrvá nanajvýš štrnásť sekúnd,“ odsekla Finnovi. Slovo „nanajvýš“ vyslovila huhňavo, takže to znelo ako „navýš“.

Jao pozrel do očí Finnovi s tlakomerom v ruke.

Maši ovisla hlava nabok, akoby práve zaspala. Spis jej vykĺzol z ruky.

„Maša?“ ozval sa Finn hlasno, veliteľsky.

Zvalila sa dopredu s rozťahnutými rukami ako bábka.

„Presne tak!“ zvolala osobná asistentka so zadostučinením.
 „Presne to urobila aj predtým!“

„Kriste!“ Chlapík vo fialovej košeli vycúval. „Kriste! Prepáčte! Ja len...“

„Okej, Maša, uložíme vás na dlážku,“ vysvetlil Finn.

Finn ju chytil pod pazuchami, Jao za nohy, až fučal od námahy. Uvedomil si, že je to veľmi vysoká žena. Prinajmenej meter osemdesiat mŕtvej váhy. On a Finn ju spoločnými silami uložili na bok na sivý koberec. Finn poskladal sako a strčil jej ho pod hlavu ako vankúš.

Maši stuhlo ľavé rameno nad hlavou, vyzerala ako zombie, ruky zostali kŕčovito zovreté. Dýchala trhane, telo menilo polohu.

Dostala záchvat.

Záchvaty pôsobia hrozne, ale Jao vedel, že treba vyčkať. Na krku nemala nič, čo by bolo treba uvoľniť. Poobzeral sa naokolo, nevidel, že by si mohla o niečo buchnúť hlavu.

„Toto sa stalo aj predtým?“ Finn pozrel na asistentku.

„Nie. Predtým len omdlela.“ Asistentka vyjavene, fascinovane sledovala situáciu.

„Mala záchvaty aj predtým?“ spýtal sa Finn.

„Asi nie. Nevieam.“ Pri tých slovách asistentka zacúvala k dverám na kancelárii, zhýkli sa tam aj iní zamestnanci firmy. Niektorí zdvihol mobil a nakrúcal to, akoby záchvat ich šéfky bol rockový koncert.

„Začni stláčať.“ Finn mal oči hladké ako kamene.

V jednej chvíli – nebolo to viac ako sekunda, ale aj tak to chvíľu trvalo – Jao nerobil nič, len sa usiloval rozumovo spracovať, čo sa práve stalo. Ten okamih nepochopenia si bude pamätať navždy. Vedel, že infarkt sa môže prejaviť ako záchvat, no aj tak to nechápal, lebo jeho mozog bol mylne presvedčený o jednom – *pacientka má záchvat*. Keby tam nebol Finn, Jao by si možno ču-pol a nečinne by pozoroval ženu s infarktom asi ako pilot padajúci s lietadlom na zem, lebo sa priveľmi spoliehal na chybné prístroje. Jaov najlepší prístroj bol jeho mozog, ale ten dnes zlyhal.

Dva razy jej dali šoky, ale nepodarilo sa im ustáliť srdcový rytmus. Keď vynášali Mašu Dmitričenkú z rohovej kancelárie, do ktorej sa nikdy viac nevráti, prekonávala srdcový infarkt.

Kapitola 2

O desať rokov

FRANCES

V horúci bezoblačný januárový deň sa Frances Weltyová, kedysi úspešná autorka romantických bestsellerov, viezla sama zarasteným bušom šesť hodín severozápadne od svojho domova v Sydney.

Pred ňou sa hypnoticky odvíjala čierna stuha diaľnice, klimatizácia jej s hukotom fúkala rovno do tváre arktický vzduch. Obloha ako gigantická modrá kupola obkolesovala jej osamelé autíčko. Tej oblohy bolo na ňu až priveľa.

Usmiala sa, keď si spomenula na mrzutú poznámku, ktorú čítala na TripAdvisore: *„Tak som zavolať na recepciu a požiadal som ich, aby mi dali oblačnejšiu, pohodlnejšiu oblohu. Žena s výrazným prízvukom cudzinky vyhlásila, že nemá k dispozícii nijakú inú oblohu! A hovorila to dosť protivne. UŽ NIKDY VIAC! NEMÍŇAJTE ZBYTOČNE PENIAZE!*

Frances prebleslo hlavou, že je možno na najlepšej ceste prísť o rozum.

Nie, nie je. Cíti sa dobre. Je zdravá. Naozaj celkom zdravá.

Zovrela volant, zažmurkala suchými očami skrytými za okuliarmi a tak silno zívla, až jej praskla sánka.

„Au,“ zamrmlala, hoci to nebolelo.

Vzdychla si a pozrela cez okno, či neuvidí niečo, čo naruší monotónnosť krajiny. Vonku je nemilosrdná horúčava. Vedela si to

predstaviť: bzučanie múch, pochmúrne krákanie vrán, páľava bieleho svetla. Šíra hnedá zem.

No tak. Daj mi nejakú kravu, úrodu, kôľňu. Vidím čosi, čo sa začína...

Na *n.* Nič.

Posunula sa na sedadle a v krížoch zacítila takú bolesť, až jej vyhrkli slzy.

„Preboha!“ zvolala sebaľútostivo.

Bolesti chrbta sa ozvali pred dvoma týždňami, v ten deň, keď sa konečne zmierila s tým, že Paul Drabble zmizol. Zavolala na políciu a usilovala sa vymyslieť, čo povedať, kto je Paul – je to jej partner, frajer, milenec, zvláštny priateľ? –, a vtedy prvý raz pocítila tú bodavú bolesť. Najjasnejší príklad psychosomatickej bolesti. Vedela, že je to psychosomatické, no to ešte neznamenal, že to bolí menej.

Zdalo sa jej zvláštne, že keď sa každý večer pozerala do zrkadla a videla svoje boky či kríže, vyzerali rovnako biele a trochu kypré ako vždy. Očakávala, že uvidí čosi hrozné, pokrútené korene nejakého stromu.

Pozrela na hodiny na prístrojovej doske – 14.57. Už by mal byť výjazd z diaľnice. Keď si rezervovala ubytovanie, povedala žene v Tranquillum House, že tam bude medzi 15.30 až 16.00, a neurobila si nijakú neplánovanú prestávku.

Tranquillum House bolo čosi ako butikový wellness. Poradila jej ho priateľka Ellen. „Potrebuješ sa zotaviť,“ povedala pri obede minulý týždeň, keď popíjali tretí koktail (vynikajúci broskyňový bellini). „Vyzeráš hrozne.“

Ellen sa tam tiež pred tromi rokmi bola „prečistiť“, aj ona bola vyhorená, zruinovaná, skrátka v dezolátnom stave. „Áno, áno, chápem,“ povedala jej vtedy Frances.

„Je to fakt... čosi neobyčajné,“ hovorila Ellen. „Majú dosť nekonvenčný prístup. Zmenia ti život.“

„Ako presne sa ti zmenil život?“ spýtala sa Frances múdro, ale na tú otázku nikdy nedostala jasnú odpoveď. Nakoniec sa zdalo,

že Ellen zmenili očné bielky, mala ich teraz až desivo biele. Okrem toho zhodila tri kilá! Hoci v Tranquillum House nešlo o chudnutie – to sa jej Ellen veľmi usilovala objasniť. Jednoducho je to wellness, ale chápeš, ktorá žena by sa sťažovala, že zhodila tri kilá? Ellen určite nie. Ani Frances.

Frances šla domov a pozrela sa na ich webovú stránku. Nikdy sa nevyžívala v tom, že by si niečo odopierala, nikdy nedržala diétu, málokedy povedala nie, keď chcela povedať áno, ani nepovedala áno, keď chcela povedať nie. Podľa mamy medzi prvé slová, ktoré Frances vyslovila, bolo „ešte“. Vždy chcela „ešte“.

Ale zábery z wellnessu v nej vyvolali zvláštnu, nečakanú túžbu. Všetky fotky mali zlatistý nádych, zábery robili pri východe alebo západe slnka alebo s nejakým filtrom. V záhrade zakvitnutej bielymi ružami a vedľa krásneho vidieckeho domu zaujali ľudia v strednom veku bojové pózy. Dvaja sedeli v „prírodnom horúcom prameni“ v areáli wellnessu so zavretými očami, zaklonenými hlavami, voda okolo nich bublala a oni sa usmievali ako v extáze. Na ďalšej fotke si žena užívala „masáž horúcimi kameňmi“ na ležadle pri akvamarínovom bazéne. Frances si predstavila, že jej tie horúce kamene krásne symetricky uložia na chrbát a magická horúčava roztopí jej bolesť.

Kým snívala o horúcich prameňoch a uvoľňujúcej joge, na monitore jej naskočila správa: *Už len jedno voľné miesto – 10 dní v exkluzívnom útočisku, totálna transformácia tela i mysle!* Zmocnil sa jej hlúpy súťaživý pocit a klikla na ikonku *okamžite rezervovať*, hoci neverila, že je len jedno voľné miesto. Pekelne rýchlo vyťukala číslo svojej kreditky. Pre istotu.

Podľa všetkého za desať dní ju tak „transformujú“, už sa jej to nezdalo možné. Bude tam držať diétu, meditovať, cvičiť jogu, venovať sa „cvičeniam na uvoľnenie pocitov“. Okrem toho nebude konzumovať alkohol, cukor, kofeín, lepok ani mliečne výrobky a pomyslenie, že sa toho musí vzdať, jej nepripadalo až také závažné. Jedlo vraj bude „prispôsobené osobným potrebám“.

Prv než odsúhlasili jej rezerváciu, musela vyplniť online dotazník s celým radom dotieravých otázok o svojom zdravotnom stave, spôsobe stravovania, zdravotných problémoch, dokonca sa pýtali, či minulý týždeň pila alkohol a podobne. Bez zábran klamala. Do toho ich naozaj nie je nič. Dokonca musela poslať svoju fotku, nie staršiu ako dva týždne. Poslala snímku, ako sedia s Ellen v hoteli Four Seasons a pripíjajú si bellinim.

V ďalších kolónkach mala odľahnúť, čo chce za tých desať dní dosiahnuť: všetko od „intenzívneho manželského poradenstva“ po „výrazné schudnutie“. Frances odľajkla iba príjemné kolónky ako „duchovná potrava“.

Tak ako mnohé veci v živote, aj toto sa v tom čase zdal vynikajúci nápad.

Hodnotenia Tranquillum Housu na TripAdvisore, ktoré si pozrela až potom, keď zaplatila nevratný poplatok, boli rôzne, ba pozoruhodne odlišné. Buď to bol neuveriteľný, najlepší zážitok v živote a zákazníci by mu radi dali aj viac ako päť hviezdíčiek, nadchýnali sa stravou, horúcimi prameňmi a personálom, alebo to bol najhorší zážitok v živote a niektorí sa zastrájali, že podnik zažalujú, lebo trpia posttraumatickým stresom, a varovali ostatných, že „vstup je na vlastné riziko“.

Frances znova pozrela na prístrojovú dosku, dúfala, že hodiny budú ukazovať tri.

Prestaň s tým. Sústreď sa. Pozeraj na cestu, Frances. Toto auto je v твоjich rukách.

Kútikom oka čosi zazrela a strhla sa, pripravená na silný náraz klokana na prednom skle.

Nič to nebolo. Tieto imaginárne stretnutia so zvieratami sa udiali len v jej hlave. Ak k tomu príde, tak príde. Pravdepodobne nebude mať čas reagovať.

Spomenula si, ako kedysi dávno bola na výlete so svojím frajerom. Natrafili na zomierajúceho emu – niekto ho zrazil autom a nechal ho ležať na diaľnici. Frances zostala na mieste spolujazdca

ako pasívna princezná, jej frajer vystúpil a zabil to chúďa kameňom. Jedným silným úderom do hlavy. Potom si znova sadol za volant, celý spotený, akoby prežil čosi veľmi zaujímavé mestský chlapec vzrušený zo svojho ľudského pragmatizmu. Frances mu nikdy neodpustila ten pocit, že preňho to bolo pobavenie. Páčilo sa mu, že zabil emu.

Frances si nebola istá, či by dokázala zabiť zomierajúce zviera, keď už má teraz päťdesiatdva rokov, je finančne zabezpečená a dosť stará, už by nemohla sedieť ako princezná.

„Dokázala by si zabiť emu,“ vyslovila nahlas. „Určite.“

Bože! Práve si spomenula, že jej frajer už zomrel. Počkajme, naozaj? Áno, zomrel. Pred pár rokmi sa to hovorilo. Vraj komplikácie pri zápale pľúc. Gary vždy mával hrozné nádchy. Frances s ním nikdy veľmi necítila.

V tej chvíli jej začalo kvapkať z nosa ako z vodovodného kohútika. Jednou rukou držala volant, chrbtom druhej si utierala nos. Nechutné. To sa jej zrejme pomstil Gary zo záhrobia. No čo už! Kedysi spolu chodili na výlety a vyznávali si lásku, a teraz si ani nie je istá, či zomrel.

Ospravedlnila sa Garymu, hoci ak jej dokáže čítať myšlienky, mal by vedieť, že to nie je jej chyba; keby sa dožil tohto veku, pochopil by, že človek môže byť zábudlivý. Nie vždy. Len občas.

Niekedy mám myseľ ostrú ako britva, Gary.

Znova zasmrkala. Zdalo sa jej, že touto hroznou nádchou trpí dlhšie než bolesťami chrbta. Netieklo jej z nosa aj v ten deň, keď odovzdala rukopis? Pred tromi týždňami. Svoj devätnásty román. Čakala, čo povie vydavateľ. Ešte nemala odpoveď. Kedysi dávno, ešte v deväťdesiatych rokoch, keď bola na vrchole, by jej vydavateľ dva dni po odovzdaní poslal šampus a kvety s odkazom napísaným rukou: *Ďalšie majstrovské dielo!*

Pochopila, že už nie je na vrchole, ale ešte vždy je zaujímavá autorka. Potešil by ju aj nadšený mail.

Alebo aspoň priateľský.

Dokonca aj stručný: *Prepáčte, zatiaľ som sa k tomu nedostal, ale už sa neviem dočkať!* To by bolo zdvorilé.

Z podvedomia sa jej do vedomia tlačil strach, ktorý odmietala vziať na vedomie. Nie, nie, absolútne nie!

Pevne zovrela volant, usilovala sa pokojne dýchať. Hádzala do seba tabletky proti chrípke a nádche, aby si prečistila nos, a od pseudofedrínu mala búšenie srdca, akoby sa malo stať niečo úžasné alebo hrozné. Pripomínalo jej to pocit, aký zažila, keď na svojich dvoch sobášoch kráčala k oltáru.

Pravdepodobne je od tých tabletiiek závislá. Ľahko získavala závislosť. Od mužov. Od jedla. Od vína. V skutočnosti teraz dostala chuť na víno a pritom slnko bolo ešte vysoko. V poslednom čase dosť pila, možno nie nadmerne, ale určite s väčším potešením než inokedy. Ocitla sa na šikmej ploche, rútila sa k závislosti od drog a alkoholu! Vzrušovalo ju vedomie, že sa ešte vždy môže zmeniť. Doma jej bezočivo stála na písacom stole dopoly prázdna fľaša pinotu, vystavená na očiach (iba upratovačky). Dočerta, ona je predsa posratý Ernest Hemingway. Netrpel aj on bolesťami chrbta? Majú veľa spoločného.

Ibaže Frances sa vyžívala v používaní prídavných mien a prísloviek. Rozhadzovala ich v románoch ako vankúše. Čo to bolo za citát z Marka Twaina, ktorý si Sol často mrmlal, dosť nahlas, aby ho počula, keď čítal jej rukopisy? *Keď lapíš prídavné meno, zabi ho.*

Sol bol pravý muž, nemal rád prídavné mená ani vankúše. Predstavila si Sola v posteli, ako na nej leží a komicky nadáva, keď jej vyťahuje spod hlavy ďalší vankúš a hádže ho na druhú stranu izby, ona sa iba chichoce. Potriasla hlavou, akoby sa chcela zbaviť tej spomienky. Príjemné sexuálne spomienky – bod pre jej prvého manžela.

Keď bolo v jej živote všetko v poriadku, želala svojim bývalým manželom len šťastie a skvelú erekciu. Momentálne im však želala, aby im padli na strieborné hlavy mračná kobyličky.

Oblizla si drobnú ranku na špičke pravého palca, porezala sa papierom. Ranka jej podchvíľou pripomínala, že aj keď je len malá, môže jej pokaziť deň.

Auto prešlo na hrboľatú cestu, a tak si vybrala palec z úst a pevne chytila volant. „Hopla.“

Mala dosť krátke nohy, musela si pritiahnuť sedadlo bližšie k volantu. Henry hovorieval, že vyzerá, akoby riadila elektrické autíčko v zábavnom parku. Vraj je to milé. Ale po piatich rokoch sa mu to už nezdalo také milé a nadával, vždy keď nasadal do auta a musel sedadlo posunúť dozadu.

Aj jej sa jeho rozprávanie zo spánku zdalo čarovné asi päť rokov.
Sústred' sa!

Za oknom ubiehala krajina. Konečne tabuľa s nápisom: *Vitajte v Jarribongu. Sme hrdí, že sme UPRAVENÉ MESTO.*

Spomalila na povolenú rýchlosť, šesťdesiatku, teraz sa jej to zdalo absurdne pomalé.

Skúmala mesto a vrtela hlavou zboka nabok. Čínska reštaurácia s vyblednutým červeno-zlatým drakom na dverách. Čerpacia stanica vyzerala zatvorená. Tehlová budova pošty. Vinotéka, v ktorej sa dalo nakúpiť z auta, bola otvorená. Policajná stanica sa zdala celkom zbytočná. Nikde ani človečička. Možno to bolo upravené mesto, ale pripadalo jej ako po apokalypse.

Spomenula si na svoj posledný rukopis. Odohrával sa v malom meste. Toto je pochmúrna realita malých miest! Nie čarovná dedinka učpená v horách, ktorú vytvorila – bola v nej príjemná rušná kaviareň voňajúca škoricou, no ešte nereálnejšie bolo *kníhkupectvo*, ktoré vraj prosperovalo. Recenzenti román právom označia za čosi, čo šušťí papierom, ale pravdepodobne nebudú nijaké recenzie, navyše recenzie aj tak nečíta.

Teda tak je to s Jarribongom. Zbohom, smutné upravené mestečko.

Dupla na plyn – videla, ako ručička na tachometri ukazuje sto-päťdesiat.